

Kapitola první

Porucha příjmu potravy, porucha ve mně

Game over

Ležela jsem na nemocniční posteli a poprvé po téměř třech týdnech jsem cítila, že mi není špatně, že se mi nezvedá žaludek a netočí se mi hlava. Na druhou stranu jsem cítila neuvěřitelné prázdno. Rukama jsem si pod peřinou, která mě zakrývala až po uši, nahmatala břicho. Zvedalo se pomaličku a bojácně, jako by čekalo, že se při odvážnějším pohybu dostaví bolest. Ale ne, nebolelo mě vůbec nic. Nic, co se týkalo mého těla.

„Máte návštěvu,“ do pokoje nakoukla sestřička s tmavými vlasy a milým úsměvem.

Sakra, pomyslela jsem si. Právě teď? Nechci, aby byli lidé ke mně milí! Nechci, aby mě navštěvovali. Chci tady být sama a ztratit se v tom hnusném sterilním nemocničním polštáři a nikdy se nevrátit. Utřela jsem si slzy, nadechla se a pomaličku vstala z postele. Bosé nohy jsem vsunula do bačkor, které jsem si ráno zapomněla při odchodu z intru a můj přítel se pro ně musel vrátit.

Stál tam s hlavou svěšenou a rukama za zády.

„Ahoj,“ můj hlas zněl cize a jaksi hruběji, možná to způsobila narkóza.

„Ahoj,“ odpověděl stejně cize.

Uplynul snad celý rok, než mě přes to nemocniční dusno našel, objal a já jsem se rozplakala. Byl to zase on, stejný, stejně srdečný, jak jsem ho měla ráda. Jenom já jsem už byla úplně jiná. Tam na té chodbě, v otřesné noční košili a ještě otřesnějších bačkorách, bledé a pohublé ze zvracení kvůli ranní nevolnosti mi došlo, že už nikdy to nebudu já. Že si tohle datum budu ještě dlouho pamatovat, že budu rok co rok počítat, kolik by tomu dítěti bylo let, a přemýšlet, jestli by to byl kluk, nebo holka.

„Jak ti je?“ zeptal se a podepřel mi záda.

„Jak by mi mělo být? Nevím. Nic mě nebolí. A mám strašný hlad. Nejedla jsem pořádně už asi měsíc a zrovna dneska má být k večeři koprová omáčka s vejcem. Víš, že nenávidím koprovou omáčku, nemám ráda vejce. Ale to nic, sním to, protože jsem hladová. To je všechno, co cítím. Takhle se mám...“

Objal mě ještě jednou, políbil opatrně na čelo a těsně předtím, než se za ním zavřely lítačky oddělení a já se vrátila do vychladlé postele, se stihl otočit a říct:

„Bože, máš tak hubené nohy...“

Cestou do pokoje jsem si je pozorně prohlédla. Byly tenoučké, svalstvo, které jsem si v potu krve vydřela tréninky, se kamsi ztrácelo. Sedla jsem si na kraj postele, vyhrnula noční košili až pod bradu a podívala se na to místo, kde ještě dneska ráno rostlo cosi, co jsem si velmi přísně přikázala nemilovat. V té chvíli jsem neměla jinou možnost, v té chvíli to pro mě bylo jediné řešení.

Bylo mi osmnáct, přijali mě na vysněnou vysokou, přestoupila jsem do lepšího družstva a všechno se rozbíhalo tak, jak se mladým dámám rozbíhat má. Nejprve škola, potom všechno ostatní. I matka mi pokaždé říkala:

„Gabiko, neznič si život, nemáte kam spěchat. Nejdřív je učení, to je teď prvořadé!“

Vzpomínám si, že tahle věta byla součástí matčina narozeninového přání kdesi mezi květinami a bonboniérou už v době, kdy můj přítel teprve trpělivě čekal, až se rozhodnu pro první skutečné milování. Proto jsem se bála přijít domů a oznámit našim:

„Bude z vás babička a děda, milí rodiče!“

nebo:

„No, musím se vykašlat na školu, protože budu matkou!“

nebo dokonce:

„Mami, jsem těhotná! Víím, že jsi mě varovala, víím, že jsem si měla dávat pozor, ale nebudeš tomu věřit, byla to náhoda, takhle jsme to nechtěli. Teď určitě ne.“

Bála jsem se. Bála jsem se přijít domů těhotná. Proto jsem to udělala. Tajně a tak potichu, jak to jen šlo.

Déjà vu

Vrátila jsem se domů a svět se točil dál. Toužila jsem být vychovatelkou v dětském domově a s tím souviselo i mé studium. Jenom jsem si k pedagogice přidala tělesnou výchovu, abych nevyšla ze cviku. Kromě toho jsem denně trénovala a o víkendech hrála volejbal. Bydlela jsem na intru se svými spoluhráčkami, z nichž jedna byla moje sestra Zuzka. Přítel byl stále mým přítelem a já jeho přítelkyní. Na učení jsem byla vždycky pedant, horší známka než dvojka se u nás moc nenosila, a tak jsem byla zvyklá lis-

tovat v učebnicích dlouho do noci. Občas se stalo, že v internátním pokoji už všechno spalo, jen já jsem svítila v malé kuchyňce na chodbě, houpala se na židli, přesvědčovala se, že mi chutnají cigarety, kterých jsem si v bufetu koupila dvě krabičky, kouřila jednu za druhou a snažila se natlačit si do hlavy co nejvíc učiva.

Měla jsem stále co dělat, opravdu jsem se nenudila, právě naopak. Navíc se v té době zhoršil zdravotní stav mé kmotry. Víte, té s tím zvonivým smíchem. Rakovina. Začalo to obyčejným mateřským znaménkem a jaksi se to zkomplikovalo natolik, že jsem se obávala každého matčina telefonátu. Nechtěla jsem slyšet špatné zprávy, i když jsem se na ně podvědomě připravovala. Představovala jsem si, jak mi vrátný oznámí, že mám dole hovor. Doslova jsem cítila, jak mi srdce splašeně cválá, zatímco já běžím dolů po schodech. Viděla jsem se, jak zvedám sluchátko a na druhé straně mi kdosi oznamuje, že je konec. Sluchátko spadne, já se sesunu k zemi, hystericky pláču a musí mi podat sklenici vody.

Ale všechno bylo jinak.

Ležela jsem na posteli a snažila se naučit něco z *Psychologie pro učitele*, a asi jsem na okamžik musela usnout. Probralo mě až zatřesení ramenem. Byla to moje sestra, stála nade mnou a měla vážnou bílou tvář.

„Gabi? Vstávej!“

„Co... co se sakra děje?“

„Teta Blanka umřela...“

To přece není možné! pomyslela jsem si a zprvu jsem se ani nesnažila úplně probrat z polospánku. Chtěla jsem, aby se mi to jenom zdálo, toužila jsem přetočit tuhle scénku o pár minut zpátky a tam někde ji zastavit. Chtěla jsem

se na to připravit trochu lépe. Nechtěla jsem, aby mě to bolelo tak, jak strašně smrt blízkého člověka bolí.

„Ježíši...“ zašeptala jsem tiše někam před sebe a zůstala strnule ležet.

Rozbrečela jsem se. Slzy mi stékaly po tváři bez vzlykání, úplně tiše a jaksi pietně. Připadalo mi to tak definitivní a tak smutné, že mě bolel každý pohyb. Cítila jsem, že bych takhle vydržela brečet roky, dokud nevypláču všechny slzy. Dokud nebudu prázdná, dokud nepřestanu cítit, dokud nezkamením.

Milion myšlenek, které se mi nekontrolovatelně rozběhly hlavou, překřičela jedna jediná:

„To jsi fakt tak hloupá? Copak to nechápeš? Na tohle se přece nedá dopředu připravit!“

Vzpomněla jsem si, jak se před pár týdny naši chystali za kmotrou do nemocnice. Bylo jasné, že bych měla jít také. Že to musím – a přiznávám, že absolutně sobecky – pro sebe udělat, protože další šance už možná nebude. Ale popravdě řečeno, kdesi uvnitř jsem se strašně bála. Toho, co uvidím, blízkosti smrti a hlavně představy, že mě to okamžitě položí. Bála jsem se, že jsem slaboch, a to se na místech, kde občas umírají lidé, prostě nenosí.

„Hele, Gabiko, nemusíš tam chodit...“

Měla bych, vím, že ano, co když... a co když, nevím, jestli je to vhodné, a koneckonců...

Myšlenky znovu přerušila matka:

„Klidně zůstaň doma. Teta Blanka potřebuje klid, je velmi slabá a navíc je trochu zmatená ze spousty léků, které bere. Možná si chceš pamatovat tu starou tetu Blanku...“

Kristepane, má pravdu. Moje matka to řekla za mě, vzala můj strach na svá bedra, otevřela dveře a odešla. Nechala

mě s mými vzpomínkami na dětství a na všechno, co s ním a s kmotrou souviselo, abych si je urovnala. Občas se v nich prohrábnu, jsou tam všechny, jasné a krásné jako kdysi...

Na plný plyn

Přesně tak jsem byla rozjetá. Minimálně na sto dvacet procent a možná ještě o trochu víc. Jestli znáte ten pocit, že se za něco musíte pořádně vytrestat, tak tohle bylo přesně ono. Došlo mi to asi rok po těchto dvou pro mě zásadních událostech, ale co bylo nejzajímavější, zjistila jsem, že to, co se se mnou děje, se mi líbí.

Pořád jsem hubla. Samozřejmě že cíleně, jak jinak? Jedla jsem čím dál míň a cvičila čím dál víc, kromě dvouhodinových tréninků jsem dělala další šílené věci, z nichž mi dnes hrůzou vstávají vlasy na hlavě. Ze sportovní haly jsem odcházela zpocená a uběhaná po svých, zatímco spoluhráčky nasedaly do tramvaje a běžely na hotdog. Na intru jsem odhodila tašku, rozsvítila na schodišti za výtahy, strčila zápalku do vypínače a další hodinu jsem skákala po schodech. Levou, pravou, oběma najednou, každý druhý schod, z desátého patra do přízemí a znovu až úplně nahoru. Nebo jsem popadla walkmana a běhala po sídlišti, dokud se zcela nesetmělo a nezačala jsem se bát.

„Jsi praštěná...“, říkala mi spolubydlící a já jsem po každé odpověděla, že mám slabý výskok, a tak na tom makám.

„Jdeš s námi do města? Skočíme na zmrzku nebo na pizu...“, lákala mě sestra, ale vždycky jsem si našla výmluvu, proč právě teď musím zůstat doma.